

Naturligvis! Hvorfor i Alverden ikke? Endvidere maa den nugældende Regel, at Indbyggerne ved Indførelsen af deres Produkter i Moderlandet skulle betale ganske den samme Told som fremmede, bortfalde. Hvis der hos nogle er Villighed til at beholde Øerne med den Tanke at virke for at stille dem lige med de øvrige Landsdele, kan jeg finde deres Standpunkt rigtigt og sundt, men Villighed og Tilbøjelighed til at beholde Øerne og lade den Behandling af dem, som nu finder Sted, og som Virkeligheden er en Mishandling, idet de jo behandles som en Pariakaste, det forstaar jeg ikke. Det er min Mening med Hensyn til dette Punkt. Jeg vil stadig fastholde, at det er en moralsk Forpligtelse for dem, der ville beholde Øerne, ikke at henvise til private mere eller mindre tvivlsomme og usikre Foretagender, men af al Magt at virke for, at Statens Hjælp kommer og kommer først og fremmest i disse to Retninger: En lovlige Repræsentation, gennem hvilken Indbyggerne kunne gøre deres Ønsker gældende, og Ophevelse af den Toldgrænse, som der nu er mellem Øerne og Fædrelandet.

Blandt de mange gode Ytringer, den ærede Ordfører kom med, og som jeg hørte med stor Glæde, var der en, der ikke mindst tiltalte mig, nemlig den, at Landstinget og navnlig dets Flertal var besjælet af Loyalitet mod Hans Majestæt Kongens Regering. Deslige Ytringer er det altid en Fornøjelse at høre, thi om man end ikke kan sige, at denne Loyalitet har sat nogen særdeles stor eller moden Frugt i den forbigangne Tid, giver den dog altid et rigt Løfte for Fremtiden. Der er en anden Ting, jeg i den Anledning vil bemærke, nemlig, at Loyalitet som alle Dyrer er vanskelig at praktisere, og at Loyalitet mod hans Majestæt Kongens Regering — jeg vil ingenlunde fremsætte det som en Bebrejdelse, men som et Faktum — naturligvis altid er særlig vanskelig at praktisere, naar denne Regering hører til et andet Parti end det, man selv hører til. Dette er noget, som man ikke kan skjule, og som er ganske naturligt. Det er med dette Forbehold, jeg vil tillade mig at fremsætte min Anskuelse om, hvad en til det yderste gennemført Loyalitet mod Hans Majestæt Kongens Regering i dette Tilfælde vilde have ført til. En Sag som denne er ikke et indre Anliggende, her staar Regeringen over for Udlandet. Vi staa over for en stor og mægtig venligsindet Stat, og vi staa ved Afgørelsen af en Sag, som har draget hele Verdens Øjne

hen paa vort lille Land. Det forekommer mig nu, at det havde været en Mulighed, om man i hvert Tilfælde med alt Forbehold af sin Ret til at rette de stærkeste Bebrejdelser mod Udenrigsministeren for hans Mangel paa Dygtighed og Mangel paa lykkelig Haand havde sagt: Over for Udlandet staa vi Last og Brast. De har underskrevet Traktaten, den er underskrevet fra det andet Lands Side. De har faaet den vedtagen af dette store og mægtige Land, nu maa vi, saa nødig vi ville, staa ved det. Imidlertid, jeg fremfører kun dette som en Tanke, der undertiden falder mig ind, man kan jo undertiden have underlige Tanker, og det er derfor muligt, at det er et helt fejl Synspunkt. Men der er et andet Synspunkt, som jeg ikke tror er fejl, naar man vil tale om Loyalitet, nemlig, at det i det mindste kunde forlanges, at der straks og ubetinget blev sagt: Nej, vi ville ikke have Traktaten, vi forkaste den. Og jeg mener, at hvis man havde gjort det, havde man tillige paadraget sig en ubetinget moralsk Forpligtelse til at virke i de Retninger, jeg har omtalt, for Øernes Vel. Det er derfor, jeg, rent bortset fra Loyalitetshensynet, vilde sætte overordentlig Pris paa, at der forelaa en ren og klar Udtalelse fra de Herrer, som i Virkeligheden ønske at forhindre Øernes Afhændelse: Vi ville ikke, det er det samme, hvorledes Deres Traktat saa end er, den være sig god eller daarlig, men vi ville ikke. Saa vilde jeg have sagt: Ja, det er en klar Stilling og tillige en Stilling, som paadrager et ubetinget politisk Ansvar, som nok i sin Tid skal blive gjort gældende. Men i Stedet for foreligger jo nu Sagen paa en ganske anden Maade. Den foreligger jo nu saaledes, at Hs. Majestæt Kongens Regering ikke kan blive færdig med den, den trækker ud og trækker ud, og Tiden for Ratifikationsfristens Udløb nærmer sig. Og hvad foreslaas der saa fra det ærede Flertals Side? Jeg har allerede bemærket, at det, der foreslaas, er noget, som jo længere, jeg ser paa det, gør mig desmere betænkelig. Det er altid uheldigt, naar man har et Bekendtskab, at man synes mindre om det, jo længere det varer. Og i dette Tilfælde maa jeg sige, at jo mere jeg ser paa Forslaget, desto mere umuligt finder jeg det, allerede af den Grund, at det vil tage meget lang Tid, inden Afstemningen af Kolonialraadsvalgerne kan finde Sted. Og hvor kært det end er Ministeriet at have Rigsdagen siddende og at kunne forhandle med den, maa der